

Иван Вазов
Край реката

О спомени, тук всичко чезне, бега –
еднички вий не бягате от нас.
Кога бе то? Отдавна, ала нега
и днес ми вей от вас.

Пред мен шуми реката. Край върбите
стои и пей жена, коя любих –
жена в разцвет. Развява й косите
ветрец гальовен, тих.

Любих, и как любих!... Наста разлъка.
Дойде забрава. Тя е днес далеч.
Но що в душа ми тая сладка мъка
по сън погребан веч!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5055>]